

PERIOADA INTERTESTAMENTARĂ

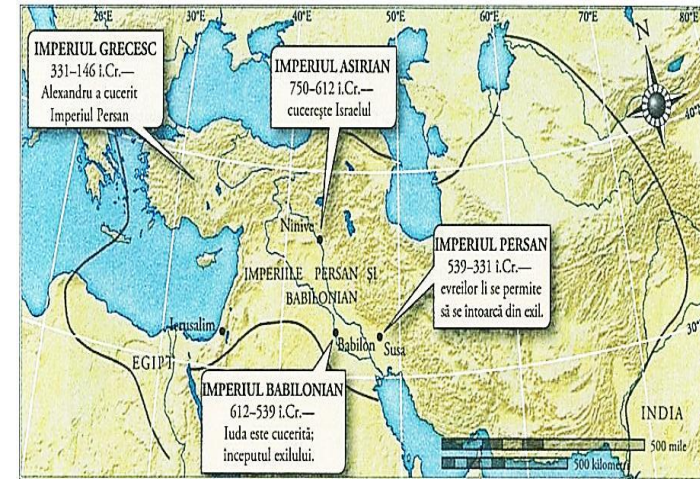
Timpul scurs între ultimele scrieri ale Vechiului Testament și apariția lui Hristos este cunoscut ca perioada „intertestamentară” (sau „dintre testamente”). Pentru că nu a existat cuvânt profetic de la Dumnezeu în timpul acestei perioade, unii face referire la ea ca fiind „400 de ani de tăcere”.

Atmosfera politică, religioasă și socială din Palestina s-a schimbat în mod semnificativ în această perioadă. Mare parte din ceea ce s-a întâmplat a fost prezis de către profetul Daniel în cap. 2,7,8, 11.) Israelul a fost sub **controlul Imperiului Persan** din circa 532 până în anul 332 î.Hr. Persanii le-au permis evreilor să își practice religia cu puțină interferență. Li s-a permis și să își reconstruiască Templul și să se închine acolo (2 Cronici 36.22-23, Ezra 1.1-4). Această perioadă a inclus ultimii 100 de ani din perioada Vechiului Testament și aproximativ primii 100 de ani din perioada intertestamentară. Dar timpul de relativă pace și mulțumire a fost doar liniștea de dinaintea furtunii.

ALEXANDRU CEL MARE l-a înfrânt pe **DARIUS PERSANUL**, aducând **domnia greacă asupra lumii**. Alexandru a fost elevul lui Aristotel și a fost bine educat în filosofia greacă și în politică. El a solicitat ca să fie promovată cultura greacă în fiecare teritoriu pe care l-a cucerit. Drept urmare, *Vechiul Testament* a fost tradus în greacă, devenind traducerea cunoscută ca *Septuaginta*. Majoritatea referirilor din *Noul Testament* la pasaje din *Vechiul Testament* folosesc formularea din *Septuaginta*. **Alexandru a permis libertatea religioasă pentru evrei**, cu toate că a continuat să promoveze puternic stilul de viață grecesc. Aceasta nu a fost o întorsătură bună a evenimentelor pentru Israel, deoarece cultura greacă era foarte lumească, umanistă și neevlavioasă.

SUCCESIUNEA A PATRU IMPERII MONDIALE

Harta de mai jos arată
Palestina în perioada cât a fost
subjugată de patru imperii
mondiale succesive

- Imperiul Asirian în 750 î.Cr.
- Imperiul babilonian 612-539 î.Cr.
- Imperiul persan 539-331 î.Cr.
- Imperiul Grecesc al lui Alexandru, 331-146 î.Cr.

După moartea lui Alexandru, generalii au împărțit imperiul, instaurându-și propriile dinastii. Una a fost dinastia lui **Ptolemeu**, care a deținut Palestina din 323 până în 198 î.Hr. În 198 î.Hr **sirienii seleucizi** au ocupat Palestina. Stăpânirea Iudeei a culminat cu **ANTIOH EPIFANUL**.

Antioh a făcut mult mai mult decât să refuze libertatea religioasă pentru evrei. În jurul anului 167 î.Hr., el a înlăturat linia preoțească în drept și a profanat Templul, spurcându-l cu animale necurate și cu un altar păgân (Marcu 13.14). În cele din urmă, rezistența evreiască față de Antioh i-a repus în drepturi pe preoți și a salvat Templul. Perioada care a urmat a fost una de război, violență și conflicte interne. În 143 î.Hr s-a istoria a înregistrat celebra **revoltă a familiei evreiești a Hasmonenilor**, numiți ulterior **Macabei**, care au câștigat independența Iudeei. Aceasta a durat până când romanii au ocupat regiunea, sub conducerea lui Pompei.

În jurul anului 63 î.Hr., Pompei din Roma a cucerit Palestina, trecând toată Iudeea sub stăpânirea lui Cezar. Acest lucru a făcut în cele din urmă ca Irod să fie făcut împărat al Iudeii de către împăratul și senatul roman. Aceasta urma să fie națiunea care îi taxa și îi stăpânea pe evrei și care, în cele din urmă, L-a executat pe Mesia pe o cruce romană. Culturile romană, greacă și evreiască erau acum amestecate laolaltă în Iudeea continuând să ocupe întreaga Palestină de-a lungul întregii istorii a Noului Testament.

FARISEII ȘI SADUCHEII

În timpul ocupațiilor grecești și romane, două grupuri politice/religioase importante au apărut în Palestina.

Fariseii au adăugat la Legea lui Moise prin tradiția orală și, în cele din urmă, au considerat că legile lor sunt mai importante decât cele ale lui Dumnezeu (Marcu 7.1-23). Cu toate că învățăturile lui Hristos au fost adesea în acord cu **fariseii**, El i-a criticat aspru pentru legalismul lor lipsit de fond și pentru lipsa lor de compasiune.

Fariseii, adică *despărțiți de lume*, formau o partidă religioasă cu multă vază. Căutau să treacă cei mai evlavioși, dar în ascuns mulți duceau o viață plină de păcat.

Saducheii i-au reprezentat pe aristocrați și pe cei bogați.

Saducheii, care exercitau putere prin Sanhedrin, au respins totul în afara cărților mozaice ale **Vechiului Testament**. Ei au refuzat să creadă în înviere și în general au fost umbra grecilor, pe care îi admirau foarte mult.

SCRIERILE SFINTE

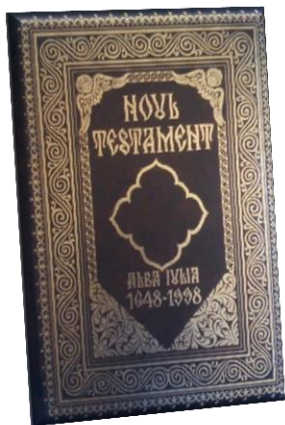

Iureșul de evenimente care a pregătit venirea lui Hristos a avut un impact profund asupra poporului evreu. Evreii și păgânii din alte națiuni deopotrivă deveneau nemulțumiți de religie.

Păgânii începeau să pună la îndoială validitatea politeismului. Romanii și grecii erau atrași de la mitologiile lor înspre Scripturile evreiești, acum ușor de citit în greacă sau în latină.

Totuși, evreii erau descurajați. Încă o dată ei erau cucerți, asupriți și profanați. Speranța se termina; credința era și mai mică. Erau convinși că acum singurul lucru care îi putea salva pe ei și credința lor era apariția lui Mesia.

Noul Testament relatează felul în care a venit speranța, nu numai pentru evrei, ci pentru întreaga lume. Împlinirea profeției de către Hristos a fost anticipată și recunoscută de mulți care L-au căutat.

Istorisirea centurionului roman, cea a magilor și cea a fariseului Nicodim arată că Isus a fost recunoscut ca fiind Mesia de către cei care au trăit în zilele Lui. Cei „400 de ani de tăcere” au fost întrerupți de cea mai măreață istorisire spusă vreodată – Evanghelia lui Isus Hristos!

